

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Davidem, sídlem Náměstí Kinských 7, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. KUJCK 6969/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 4. 2019, č. j. 57 A 16/2019 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně napadá usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 4. 2019, č. j. 57 A 16/2019 - 20 (dále „napadené usnesení“), jímž krajský soud zastavil řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. KUJCK 6969/2019 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského

úřadu Tábor ze dne 9. 10. 2018, č. j. S - META 39996/2016/AVav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, vydáno dodatečné povolení stavební, konkrétně se jednalo o stavební úpravy podkroví č. p. X a X1 vedoucí ke změně užívání půdního prostoru na obytné podkroví na pozemku st. p. č. Y, Y1 v katastrálním území Ch.

[2] Krajský soud řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí zastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku. V odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že usnesením krajského soudu ze dne 16. 4. 2019, č. j. 57 A 16/2019 – 16, byla žalobkyně vyzvána, aby ve lhůtě sedmi dnů ode dne doručení usnesení zaplatila soudní poplatek ve výši 4.000 Kč (soudní poplatek za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku); zároveň ji soud poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy a o tom, že má právo žádat o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud přistoupil ke zkrácení zákonné lhůty 15 dnů pro zaplacení soudního poplatku na lhůtu 7 dnů ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť soud je povinen rozhodnout o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu, nejdéle do 30 dnů od jeho podání.

[3] Z doručenky plyne, že výzva k úhradě soudního poplatku byla zástupci žalobkyně doručena dne 19. 4. 2019. Lhůta stanovená soudem k zaplacení soudního poplatku uplynula v pátek 26. 4. 2019. Žalobkyně soudní poplatek ve stanovené lhůtě neuhradila, soudu proto nezbylo než postupovat podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a řízení o žalobě zastavit. Krajský soud nad rámec věci podotknul, že na přední straně žaloby doručené tamnímu soudu byly fotokopie tří kolkových známek každé v hodnotě 1.000 Kč a dále v reakci na usnesení ze dne 16. 4. 2019, č. j. 57 A 16/2019 – 16, byla soudu dne 23. 4. 2019 doručena fotokopie kolku v hodnotě 1.000 Kč, čímž patrně žalobkyně mínila doplatit soudní poplatek na požadovanou hodnotu 4.000 Kč. Žalobkyně byla poučena, že hradí-li soudní poplatek v kolcích, nechť kolkové známky nalepí na tiskopis, který obdržela společně s usnesením, podepíše jej a následně vrátí určenému soudu. Žalobkyně však soudu zaslala tiskopis, na němž je pouhá fotokopie kolkové známky v hodnotě 1.000 Kč. V projednávané věci tak žalobkyně neuhradila řádným způsobem soudní poplatek, přestože byla poučena o následcích nesplnění poplatkové povinnosti. Zaslání fotokopií kolkových známek není projevem řádného splnění poplatkové povinnosti. Uchýlí-li se účastník řízení k zaplacení soudního poplatku v kolkových známkách, musí je soudu zaslat v originálu a vylepené na tiskopise, který mu byl doručen, nebo je musí nalepit přímo na žalobu.

II. Kasační stížnost

[4] Kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá usnesení krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení.

pokračování

[5] Výzva krajského soudu k řádnému zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě byla doručena pouze jejímu zástupci, nebyla však doručena stěžovateli. Tento postup je nezákonný, neboť z § 42 odst. 2 s. ř. s. je zřejmé, že je třeba doručovat jak zástupci, tak i žalobkyni, které bylo uloženo řádné zaplacení soudního poplatku.

[6] K pochybení při zaplacení došlo tak, že kolky v hodnotě 3.000 Kč jsou řádně nalepeny na originále podané žaloby a kolek v hodnotě 1.000 Kč na tiskopise, zaslaném krajským soudem. Obojí bylo zasláno v požadované lhůtě krajskému soudu prostřednictvím datové schránky s tím, že originály budou předloženy při jednání. Jsou proto splněny podmínky v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka ke kasační stížnosti doložila mimo další přílohy i originál žaloby s vylepeným poplatkem 3.000 Kč a originál doplatku soudního poplatku k žalobě ve výši 1.000 Kč.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu následující skutečnosti: Stěžovatelka podala žalobu prostřednictvím datové schránky právního zástupce, jednalo se o kopii (resp. naskenovanou verzi) žaloby, na jejíž první stránce se měly nacházet vylepené kolkové známky v celkové hodnotě 3.000 Kč. Krajský soud usnesením ze dne 16. 4. 2019, č. j. 57 A 16/2019 - 16, stěžovatelku vyzval k zaplacení soudního poplatku v celkové výši 4.000 Kč. Stěžovatelka byla poučena o následcích nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě. Je zřejmé, že stěžovatelka byla poučena i o způsobě placení kolkovými známkami (nalepit na tiskopis, podepsat a vrátit soudu). Dne 23. 4. 2019 zaslala soudu kopii požadovaného tiskopisu, na kterém se měla nacházet vylepená kolková známka v hodnotě 1.000 Kč. Originály jak žaloby, tak uvedeného tiskopisu, s nalepenými kolkovými známkami stěžovatelka doložila Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však na tomto místě poznamenává, že má pochybnosti o tom, zda se skutečně jedná o originál žaloby ze dne 8. 4. 2019 a originál tiskopisu ze dne 23. 4. 2019, neboť rozdíly v kopii a „originálu“ obou podání jsou viditelné na první pohled (přepsání data na kopii tiskopisu č. 1. 17 soudního spisu ze dne 26 na 23. 4., jiný podpis, vzdálenost nalepené známky od textu, chybějící podpis na kopii žaloby, opět jiná vzdálenost kolků od textu).

[10] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.“

[11] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. „[s]oud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.“

[12] Podle zákona o soudních poplatcích je dodatečně stanovená lhůta, poskytnutá soudem poplatníkovi k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, zcela nepochybně lhůtou propadnou (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 321/2017 - 19; všechna rozhodnutí zdejšího soudu uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[13] V posuzované věci je rozhodné, zda bylo možné doložení kopie nalepených kolkových známek považovat za řádné zaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že ze strany stěžovatelky nedošlo předložením kopie kolkových známek nalepených na žalobě (resp. kopie tiskopisu k tomu určenému) k řádnému zaplacení soudního poplatku.

[14] Z § 163 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu vyplývá zmocnění Ministerstva financí k vydání vyhlášky, která mimo jiné stanoví způsob placení při použití kolkových známek. Vyhláška Ministerstva financí č. 383/2010 Sb., o kolkových známkách, stanoví v § 3 způsob, jakým se kolkové známky používají. Postup soudu při používání kolkových známek je dále upraven v příloze 5 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy. Správu placení poplatků vykonává příslušný soud nebo správa soudu, poplatek je příjmem státního rozpočtu. Vzhledem k tomu, že správce poplatku vždy opatří kolkovou známkou otiskem úředního razítka (§ 3 odst. 6 vyhlášky č. 383/2010 Sb.), je zřejmé, že k tomuto „znehodnocení“ kolkových známek by nemohlo dojít v případě předložení jejich pouhé kopie, při placení kolkovými známkami se tedy předpokládá, že se dostanou do dispozice správce poplatku.

[15] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 7 As 269/2015 – 30, konstatoval: „Soudní poplatek ale v žádném případě nelze zaplatit tak, že žalobce zašle kopií, resp. konvertované podání, na kterém jsou nalepeny kolkové známky. Takové podání ve skutečnosti neobsahuje kolkové známky, a tudíž je soud nemůže obliterací znehodnotit.“ Ústavní soud v nálezu ze dne 21. května 2019, sp. zn. I. ÚS 2535/18 (dostupný na www.usoud.cz) posuzoval případ, kdy bylo řízení zastaveno pro nezaplacení poplatku, neboť ve stanovené lhůtě se kolková známka nedostala do dispozice soudu (nebyla jím znehodnocena). Ústavní soud dospěl k závěru, že pro zachování lhůty pro zaplacení poplatku postačuje předání zásilky s vyлеpenými kolkovými známkami k poštovní přepravě ve stanovené lhůtě. Ačkoliv se Ústavní soud nezabýval otázkou, která je předmětem nynějšího řízení, z odůvodnění tohoto nálezu je zřejmé, že implicitně se počítá s „předáním kolkových známek“ a ne s předáním kopie kolkových známek.

pokračování

[16] Stěžovatelka dále argumentuje, že z § 42 odst. 2 s. ř. s. je zřejmé, že výzvu k zaplacení soudního poplatku je třeba doručovat jak zástupci, tak i žalobkyni. Podle § 42 odst. 2 s. ř. s., „[m]á-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jím.“ Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 - 69, v němž rozšířený senát dospěl k závěru, že „[z]aplacení soudního poplatku ovšem není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení; je-li účastník řízení zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se proto doručuje podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci.“ Z tohoto názoru vychází i navazující ustálená judikatura soudu, přičemž zde nejsou okolnosti pro to, aby se od ní soud odchýlil (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 162/2016 - 25, nebo ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 403/2017 - 25). Ani tato kasační námitka tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu